

ภริยา

แสนซึ้ง

เกมอนมไชนอด

หนึ่งคนแสนซึ้ง หนึ่งคนแสนรัก
แล้วภพไหนความรักจะบังเกิด

ภரிய่า

แสนซึ้ง

געอบן שיינע

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ซิตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษ

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พวกเขาได้สะดวกและเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ร่วมพิมพ์กรุงเทพฯ

ภริยาแสนซึ้ง

โดย เฉมนอนมไข่มุก

ราคา 205 บาท

ลำดับที่ 468

ISBN 978-616-00-4397-2

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2564

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรบุญชาติ
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกขะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค : พัชรี แต่แดงเพชร
หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สกุลบัณฑิต

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : วิรยา กิจสมุทธ

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท ส.เอเชียเพรส (1989) จำกัด

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

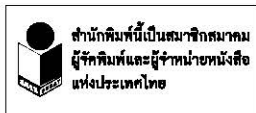
www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

คำนำนักเขียน

ฮายยย สวัสดีค่าทุกคน นี่มุกเองคนเดิม เพิ่มเติมคืออายุมากขึ้น แฮ่ ^^;) หวังว่านักอ่านที่รักของมุกคงจะสบายดีนะคะ หนึ่งปีที่หายหน้าหายตาไปมีเรื่องน่ายินดีเกิดขึ้นและอยากเรียนให้นักอ่านทราบจริงๆ ค่ะ มุกสอบติดมหาวิทยาลัย ได้เรียนคณะที่อยากเรียนแล้วนะคะ ใครติดตามมุกในเพจ แลเมอนม้ไข่มุก ก็คงจะทราบกันแล้วเนอะ กลับมาคราวนี้ค่อนข้างแหวกแนวไปสักหน่อย *ภริยาแสนซึ้ง* เป็นนิยายรักอารมณ์ดีกึ่งพีเรียดดราม่าขั้นรุนแรง (ยกมือทาบอก สุดลมหายใจลึกลับ) คุๆ ไปแล้วมันเป็นส่วนผสมที่ไม่น่าเข้ากันได้เลยใช้ไหมคะ แต่อยากให้ลองเปิดใจอ่านดูสักนิด รับรองว่าจะต้องหลงรักใครสักคนหนึ่งในนิยายเรื่องนี้แน่นอน ยกเว้นอิพีก็มั่วไว้คนหนึ่ง ถึงนางจะเป็นพระเอกรูปหล่อสโตร์โอบป่า แถมรวยล้นฟ้า แต่ความซึ้งของนางอาจทำให้นักอ่านอยากหาอะไรก็ตามเขี่ยงใส่ด้วยความหมั่นไส้

ส่วนนางเอกอย่างยายน้องวิวก็ไม่ธรรมดา มีความร้าย ความแสบ ความเหิน ความดี ความคลั่งรักระดับสิบ! ถ้าจินตนาการไม่ออกว่าคลั่งรักขนาดไหน ก็ขนาดที่ว่าสามารถตามรักอิพีก็มั่วข้ามภพข้ามชาติได้ แต่เห็นแบบนี้ยายน้องวิวก็มีเบื้องลึกเบื้องหลังที่น่าสงสัย

มากๆ นะเออ ถ้าอยากรู้ว่าเรื่องราวมันเป็นมาอย่างไร ก็สามารถติดตาม
เอาใจช่วยยายน้องวิวของเราได้ในเล่มเลยคะ

เอาละ หลังจากสปอยล้นยายตัวเองพอหอมปากหอมคอแล้ว
มุกก็อยากขอขอบคุณนักอ่านที่รักทุกท่านที่ให้การสนับสนุนมุกมา
โดยตลอด ไม่ว่าจะเป็นนักอ่านจาก Dek-D หรือนักอ่านจาก ReadAWrite
ทุกคอมเมนต์ทุกกำลังใจล้วนเป็นแรงผลักดันให้มุกเขียนนิยายเรื่องนี้
จนจบ หรือนักอ่านที่รักท่านใดก็ตามที่เจียดเงินเป็นค่าสินค้าชื่อ *ภริยา-
แสนซึ้ง* มาอ่าน มุกเชื่อว่านิยายเรื่องนี้คงทำให้นักอ่านที่รักยิ้มได้และ
มีความสุขไม่มากก็น้อยคะ

และที่ลืมขอบคุณไม่ได้เลยคือขอบคุณทางสำนักพิมพ์ชูการ์บีท
ขอบคุณพี่ๆ บรรณาธิการที่ให้โอกาสมุกได้ร่วมงานด้วยอีกครั้ง ขอบคุณ
พี่ๆ ทีมงานทุกๆ ท่านที่ทำให้ *ภริยาแสนซึ้ง* สำเร็จออกมาเป็นรูปเล่ม
สวยงามบริบูรณ์ ขอขอบคุณจริงๆ ค่ะ ^_^

อ้อ ทิ้งท้ายก่อนจากกันไป *ภริยาแสนซึ้ง* เป็นนิยายลำดับที่หนึ่ง
ของนวนิยายชุด 'ดีอรัล' ยังมีภาคต่อเป็นเรื่องราวของเพื่อนนางเอก
อีกสองคน ซึ่งเรื่องต่อไปที่มุกกำลังจะเขียนคือเรื่อง *อิธิษฐ์หวงรัก* เป็น
เรื่องราวของลดากับพีไอซ์ ติดตามอ่านกันได้้นะคะ

ถ้าคิดถึงกัน สามารถพูดคุยกันได้ที่นี่คะ Facebook : เฌอนม-
ไข่มุก Twitter : Writer_เฌอ

‘ในวันที่ทุกหัวใจยังมีชานมไข่มุกที่อร่อยมาก’

ด้วยรัก

เฌอนมไข่มุก

“หนังสือและการอ่านคือกุญแจแห่งความคิดสร้างสรรค์”

1

คืนมากก็ได้เมีย

ชายหนุ่มเจ้าของเรือนกายสูงใหญ่ผิวขาวนอนอยู่บนเตียงกว้างในสภาพเปลือยเปล่า เขาค่อยๆ ลืมตาขึ้นอย่างเชื่องช้า เมื่อแสงแดดส่องลอดผ่านม่านหน้าต่างเข้ามา เขากวาดสายตามองไปรอบๆ ก็พบว่านี่คือห้องนอนในคอนโดมิเนียมสุดหรูริมแม่น้ำของเขาเอง

ความทรงจำสุดท้ายช่างเลือนรางนัก...ภಾವรณ์จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเมื่อคืนตนเข้ามานอนในห้องได้อย่างไร รู้แค่เพียงว่าสนุกสุดเหวี่ยงกับบรรดาเพื่อนฝูงที่นานๆ จะมาปาร์ตี้ที่คอนโดสักที

ประมาณห้าทุ่มเศษ เพื่อนของเขาต่างก็ทยอยกลับกันไปทีละคนสองคน จนเหลือเพียงยายจอมแสบที่ไม่ได้ถูกรับเชิญมาร่วมงานปาร์ตี้ แต่ดันติดร่างแหไปด้วย เพราะบังเอิญแวะเอาแก้วน้ำที่บ้านมาให้เขา

‘คงกลับไปตั้งแต่เมื่อคืนแล้วมั้ง’

ชายหนุ่มคิดในใจ พลางพลิกตัวบิดขี้เกียจไปทางอีกฟากหนึ่งของเตียง แล้วก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อมีใครบางคนนอนคลุมโปงอยู่ข้างกาย

“เฮ้ย ใครวะ” เขาเผลอสบถคำหยาบเสียงทุ้มต่ำ ลนลานลุกขึ้น

นั่ง ยังไม่ทันจะเลิกผ้าห่มออกดู สิ่งมีชีวิตที่อยู่ภายในนั้นก็ขยับตัว
ขลุกลิ้งพร้อมกับส่งเสียงในลำคอ

“หือ...”

ชายหนุ่มคลายความกังวลลงไปเล็กน้อย พนมหายใจออกมา
อย่างโล่งอก เสียงที่เปล่งออกมาจากผ้าห่มผืนหนาบ่งบอกว่าไม่ใช่
ใครอื่นนอกจากสาวคู่ซาซุคซึกิของเขาเอง แต่แล้วความโล่งใจดังกล่าว
ก็มลายไป เมื่อเขานึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

‘แต่เมื่อคืนแน่แท้ไม่ได้มาที่นี้นี่นา!’

แล้วผู้หญิงที่อยู่ใต้ผ้าห่มผืนนี้เป็นใครกันล่ะ

ก่อนที่ภาวธรรม์จะได้คำตอบเพื่อไขความกระจ่างในใจ ผ้าห่มผืน
หนาก็ถูกสลัดทิ้งลงจากเตียง เผยให้เห็นเรือนร่างอวบอ้อมที่นอนหันหลัง
ไว้ในสภาพเปลือยเปล่าไม่ต่างจากเขาเลยสักนิด

เข้าๆ แบบนี้เขาคงจะมีอารมณ์จิตสั่นกยสองยก หากไม่ใช่ว่า
คนที่นอนหันหลังอยู่คู่คุณตาอย่างไรชอบกล

“นี่คุณ” อุ่มมือหนาเอื้อมไปแตะไหล่ขาวเบาๆ

คนที่นอนหันหลังอยู่จึงพลิกตัวหันกลับมาตอบรับเสียงจ้วเจีย

“มีอะไรคะพี่กิม”

“วิว!” ชายหนุ่มตะโกนชื่อน้องสาวนอกใส่ดังลั่น หัวใจตกลงไป
กองอยู่ที่ตาดู่ม

“ทำไมกัน ทำไมถึงได้เป็นยายจอมแสบ...”

“เสียงดังเชียว ตื่นแล้วเหวอคะที่รักของวิว”

วาดฟ้าหยอดคำหวานยี้มๆ พลางขยับตัวลุกขึ้นนั่ง ขยี้ตาไล่
ความง่วงงุน หาได้มีท่าที่ตื่นตระหนกตกใจไม่ ช่างต่างจากภาพจำ
นางเอกละครไทยที่ภาวธรรม์เคยเห็นผ่านตานัก ซึ่งฝ่ายหญิงมักจะ
ร้องไห้เสียใจหลังจากตื่นมาพบว่าตัวเองเสียเวอรจิ้นให้แก่ฝ่ายชายแล้ว
ครวญนั่นมันกลับกัน...เขาต่างหากที่เป็นฝ่ายอยากร้องไห้

“ที่รักกับผีอะไรเล่า!” เขาต่อว่า ลนลานคว่ำฝ่ามือผืนหนา มาปิดคลุมกายไว้ รวากับจะโดนवादฟ้าข่มขืนทางสายตาก็มีปาน

“ทำไมวิวถึงมานอนอยู่ตรงนี้ เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น!”

“ถามอะไรตลอดจั่งคะพี่กิม เห็นๆ อยู่ว่าเราอยู่ด้วยกันในสภาพแบบนี้แล้ว เมื่อคืนมันจะเกิดอะไรขึ้นได้นอกจากว่าเรามีอะไรกัน”

“ไม่มีทาง! ถึงแมายังไงพี่ก็ไม่มีทางทำแบบนี้กับวิวแน่นอน” ภาววัฒนียืนยันเสียงแข็ง ขณะที่ยายจอมแสบหัวเราะคิกคัก จ้องมองเขาด้วยแววตาซุกซนเหมือนลูกแมว

“แหม ทำไมจะไม่ได้ทำอะไร เมื่อคืนพี่กิมเอาแต่เรียกหาวิวทั้งคืน บอกให้พอกก็ไม่พอ คูสิ ปวดเอวไปหมดแล้วเนี่ย” วาดฟ้าพูด ก่อนจะขยับเข้าไปกอดร่างสูงใหญ่จากทางด้านหลังเอาไว้แน่น เกยคางบนไหล่แข็งแรงอย่างอดอดื้อ

“ปล่อยพี่เดี๋ยวนี้วิว คุยกันดีๆ ให้อู้อีกก่อน” เขาต้นร่างของน้องสาวนอกใจออกห่าง ไบหน้าหล่อเหลาคมคายฉายแววเคร่งเครียดและจริงจัง

“เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นกันแน่ พี่จำไม่ได้ว่าพี่...”

“มีอะไรกับวิวใช่ไหมคะ”

“ใช่”

“พี่กิมจะไปจำได้ยังไง ก็พี่กิมเมาซะขนาดนั้น วิวเองก็เมาเหมือนกัน ไม่งั้นคงไม่ตกกระไดพลอยโจนกับพี่กิมแบบนี้หรอกคะ”

คล้ายกับมีแสงสว่างจุดประกายในหัวสมองของภาววัฒนียีกครั้ง หลังได้ฟังคำบอกเล่าจากยายจอมแสบ มือหนาทั้งสองข้างวางลงบนไหล่บอบบาง

“หรือว่าเมื่อคืนเราอาจจะแค่เกือบ แต่ไม่มีอะไรกันจริงๆ ก็ได้ นะ เพราะเราเมากันทั้งคู่เนี่ย อย่างน้อยถ้ามีพี่กิมที่น่าจะรู้ตัวสิ”

“พี่กิมจะบอกว่าไอ้ที่เรานอนอยู่บนเตียงเดียวกัน ไม่มีเสื้อผ้า

ลึกซึ้ง กับรอยจ้ำๆ แดงๆ ตามเนื้อตัววิวัฒน์เกิดขึ้นโดยที่เราไม่มีอะไร
กันจริงๆ นะเหรอคะ มันแค่เกือบจริงๆ เหรอ”

หญิงสาวถามย่ำ เลิกคิ้ว กอดคอรอฟังคำตอบจากชายหนุ่ม

“...”

ภาวณ์เฉยๆ ไม่ออก เมื่อเห็นรอยจ้ำดังกล่าวปรากฏอยู่หลาย
ต่อหลายแห่งบนผิวหนังขาวๆ ของยายจอมแสบจริง

“และนี่คงเป็นหลักฐานสำคัญเลยละคะ” วาดฟ้าเขียนถอยห่าง
ไปอีกเล็กน้อย เลิกผ้าห่มผืนหนาออก เผยให้เห็นผ้าปูเตียงซึ่งมีรอย
คราบเลือดติดอยู่

‘ฉิบหายแล้ว ไช้เวรกรรม ทำไงดีวะ!’

ชายหนุ่มได้แต่สบถร้อนรนอยู่ในใจ หลักฐานมัดตัวขนาดนี้เขา
จะไปไหนรอด

“แต่พี่ก็ไม่ต้องเครียดไปนะคะ วิวไม่ถือเรื่องนี้อยู่แล้ว”

“หมายความว่ายังไงไม่ถือเรื่องนี้?” เขาขมวดคิ้วไม่เข้าใจเธอ

“วิวไม่ถือเรื่องมีเช็ทซ์ก่อนแต่งงานคะ ความจริงเราลองมีกัน
ก่อนแต่งงานก็ตีเหมือนกันนะคะ จะได้ว่าเช็ทซ์เราเข้ากันได้หรือเปล่า
จะได้ไม่มีปัญหาในชีวิตคู่ทีหลัง” วาดฟ้าพูดจบก็ยิ้มจนตาเป็นสระอู๋

ในขณะที่ภาวณ์ต้องมานั่งคิดวิเคราะห์แยกแยะทีละประโยค
ของหญิงสาว ใ้อประโยคแรกเขาก็พอเข้าใจได้อยู่หรอก แต่ใ้อประโยค
หลังๆ อย่าง ลองมีเช็ทซ์ก่อนแต่งงาน? ดูว่าเช็ทซ์เข้ากันได้หรือเปล่า
จะได้ไม่มีปัญหาในชีวิตคู่ทีหลัง ทั้งหมดนี้มันคืออะไรกัน!

“ไปไกลแล้ว นี่ไม่ใช่เวลามาพูดล้อเล่นนะ”

“แล้วใครว่าวิวล้อเล่นละคะ วิวพูดจริง พี่ก็ไม่ได้วิวเป็นเมียแล้ว
จะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจยังไงพี่ก็ไม่ต้องรับผิดชอบอยู่ดี แต่งานกับวิว
นะคะ”

“ฮะ!”

“พี่กิมฟังไม่ผิดหรอกค่ะ แต่งงาน” วาดฟ้าเน้นคำว่าแต่งงานชัดเจน ก่อนจะหัวเราะร่าตั้งผู้ชนะ ทว่าใบหน้าหล่อเหลาของผู้ชายที่เพิ่งถูกเธอขอแต่งงานกลับซีดเผือด

“ไม่! พี่ไม่แต่ง”

“ต้องแต่งค่ะ วิวมีทางเลือกให้พี่กิมสองทาง จะให้อาเจนมาเจรจาสู่ขอวิวดี? หรือจะให้วิวเอาเรื่องนี้ไปบอกพ่อ”

“วิว กล้าดียังไงมาซู่พี่อี!” ภาวัดมันเริ่มโมโหที่ถูกยายจอมแสบบีบคั้น

“วิวไม่ได้ซู่ชนะคะวิวทำจริง สมน้ำหน้า ใครใช้ให้พี่กิมใจร้ายใส่วิวมาตั้งหลายปีละ สุดท้ายก็ตายน้ำตื้นเอง เขาถึงเรียกว่ากรรมตามสนองไง”

“เจียบไปเลย!” ชายหนุ่มขว้างหมอนใบใหญ่ใส่ยายจอมแสบที่ลอยหน้าลอยตาทำท่าล้อเลียน

“ใครใช้ให้มารักละ รักเองก็เลิกเองสิ จะมาทำให้คนอื่นเขาล้าปากใจทำไม” เขาสาธยายคำเผ็ดร้อนรุนแรงใส่น้องสาวนอกไส้ ที่ริอานมารักคนที่มีศักดิ์เป็นพี่ชายอย่างเขา

วูบหนึ่งที่ภาวัดมันเหมือนจะเห็นความเศร้าอยู่ในดวงตากลมโตคู่นั้นก็ชวนให้รู้สึกผิด แต่แค่เพียงเสี้ยววินาทีเดียวมันก็เลื่อนหายไปกลายเป็นแววดตาเจ้าเล่ห์ซุกซนเหมือนลูกแมวดั้งเดิม

“พี่กิมจะพุดยังงัยก็ช่าง วิวไม่สนหรอกค่ะ พี่กิมทำลงไปแล้วเพราะฉะนั้นพี่กิมต้องรับผิดชอบวิว”

วาดฟ้ายกยิ้มมุมปากน้อยๆ คว่าเสื้อคลุมอาบน้ำที่แขวนอยู่ใกล้ๆ มาสวม ยื่นหน้าไปจับแก้มซ้ายของชายหนุ่มตอนแผลง

“ทำบ้าอะไรเนี่ยวิว” เขาใช้มือเซ็ดแก้มซ้ายของตัวเองแรงๆ

“ก็มอริ่งคิสไงคะ ไปอาบน้ำละ ถ้าคิดถึงจนทนไม่ไหวจะเข้ามาอาบด้วยกันก็ได้นะ”

“อย่ามาเห็น”

“ขอบคุณที่ชมคำ” เธอลากเสียงหวาน กำลังจะก้าวขาลงจากเตียงเพื่อเดินไปยังห้องน้ำ ประตูห้องนอนก็ถูกเปิดออกในเวลาไม่เหมาะไม่ควรเสียแล้ว

ภาวณ์ตกใจแทบช็อก เมื่อคนที่เปิดประตูมาใช้ใครอื่นนอกจากมารดาผู้ถือคีย์การ์ดอีกชุด สำหรับผ่านเข้าออกคอนโดเขาในกรณีฉุกเฉิน

“คุณแม่/อาเจน!” สองหนุ่มสาวสบถออกมาพร้อมกัน

“นี่มันอะไรกันนะ อย่าบอกนะว่าตาก็กับบิว...”

เจนเนตรอยากจะเป็นลมเสียให้ได้ ไม่ต้องถามให้เสียเวลาเลยก็รับรู้ได้ในทันที เมื่อสภาพของลูกชายคนเดียว กับลูกสาวบุญธรรมของพี่ชายซึ่งมีศักดิ์เป็นหลานของเธอด้วยมันฟ้องให้เห็นอยู่ทันทีแล้ว

กระเป๋านั่งสีดำราคาแพงถูกเหวี่ยงลงบนโต๊ะกลางห้องรับแขก สตรีวัยห้าสิบสี่ปีผู้ยังคงความสง่างามเพราะไม่ยอมแก่ไปตามวัย ยืนกอดอกจ้องมองลูกชายและหลานสาวบุญธรรมซึ่งนั่งอยู่บนโซฟาตัวเดียวกันด้วยสายตาคุ้ยกระคนลับสน

“เล่ามาให้หมดเลยนะ เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้ยังไง เราสองคนคบกันมานานแค่ไหนทำไมแม่ไม่เห็นรู้เรื่อง”

ภาวณ์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ คิ้วเข้มกระตุกเข้าหากัน เยกหน้าขึ้นตอบเพื่อไขข้อข้องใจให้มารดาบังเกิดเกล้า

“ผมกับบิวไม่เคยคบกันครับคุณแม่”

“ไม่เคยคบกัน แต่มีอะไรกันเนี่ยนะ!” เจนเนตรตะโกนเสียงดัง คำตอบของลูกชายมันช่างเซอร์ไพรส์หัวใจคนรุ่นเธอเหลือเกิน เด็กสมัยนี้เป็นอะไรกันไปหมด ไม่ได้คบกัน ไม่ได้แต่งงานกัน แต่ก็สามารถมี

อะไรกันเป็นเรื่องปกติ

“ผมไม่ได้ตั้งใจให้มันเกิดขึ้น” ชายหนุ่มบอกชัดถ้อยชัดคำ ก่อนจะหันไปมองยายจอมแสบข้างกาย

“เจียบทำไมละ บอกคุณแม่พี่ไปสิว่าเราไม่ได้ตั้งใจ”

วาดฟ้ายังคงก้มหน้าคอดก ขบริมฝีปากเบาๆ มือทั้งสองข้างกำชายเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนแน่น ดวงตาที่เคยร่าเริงสดใสบวมหนึ่งเกิดประกายเคร่งเครียดบางอย่าง แล้วสั๊กพั๊กก็กลับมาเป็นปกติดังเดิม

“ใช้คะอาเจน เมื่อคืนพอให้วิวแหวะเอากับข้าวที่ร้านมาให้พี่กิมพอดีว่าตอนนั้นมีพวกเพื่อนๆ ของพี่กิมกำลังนั่งดื่มสังสรรค์กันอยู่ พวกพี่เขาชวนให้วิวอยู่ดื่มด้วย วิวผิดเองคะที่ดื่มเยอะจนเกินลิมิตของตัวเอง เมื่อคืนวิวเมามาก พี่กิมเองก็เมาเหมือนกัน พอพวกเพื่อนๆ ของพี่กิมกลับไป เราก็ก...อย่างทีอาเจนเห็นนี่ละคะ มันเกิดขึ้นเพราะความเมา พี่กิมกับวิวไม่ได้ตั้งใจให้มันเกิดขึ้น”

หญิงสาวเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้ผู้เป็นอาของเธอฟัง โบกหน้าท่าทางและน้ำเสียงเจียบนิ่งเป็นปกติ ต่างกับภาว์ฉมนี่ที่ตอนนี้กำลังตื่นตระหนก คิดทบทวนเหตุการณ์เมื่อคืนซ้ำไปซ้ำมา

“ทำไมยายจอมแสบเป็นคนเดียวที่จำเหตุการณ์ได้ ในขณะที่เราจำอะไรไม่ได้เลยนะ”

เขาถามตัวเองในใจ จะว่าไปแล้วเวลาดื่มเขาก็เมาจนภาพตัดบ่อย แต่ถ้ามาขนาดนั้นเขาจะเอาเรี่ยวแรงที่ไหนไปทำเรื่องอย่างว่ากับยายจอมแสบได้เล่า

“เฮ้อ ถึงจะไม่ได้ตั้งใจ แต่ในเมื่อเรื่องมันเป็นแบบนี้แล้ว อาคงปล่อยผ่านไปเฉยๆ ไม่ได้ วิวเป็นผู้หญิงยังไงก็เสียหายมากกว่า”

เจนเนตรเดินเข้าไปแตะป่าของหลานสาวบุญธรรมเบาๆ แม้จะโกรธอยู่บ้างที่เด็กสองคนใช้ชีวิตประมาทจนพลาดพลั้ง แต่อย่างไรเสียเธอก็รักและเอ็นดูวาดฟ้าไม่ต่างจากหลานแท้ๆ ของเธอเอง เพราะ

ฉะนั้นลูกชายของเธอต้องรับผิดชอบเรื่องนี้

“อาจะให้ทำตามแต่งงานกับวิว”

คำประกาศิตเด็ดขาดของมารดาทำให้ภാവณณ์ถึงกับสะดุ้ง รับผิดชอบต่อเรื่องร้องหาความเป็นธรรมในเรื่องนี้ทันที

“ไม่ได้นะครับคุณแม่ ผมกับวิวไม่ได้รักกันนะ จะให้มาแต่งงานร่วมชีวิตกันได้ยังไง”

“แต่ว่าวิวรักพี่ก็মনะคะ” ยายจอมแสบแยงเสียงแผ่วพลางส่งมอบรอยยิ้มละมุนมาให้ คิดว่าเขาดูไม่ออกหรืออย่างไรว่ารอยยิ้มที่แต่งแต้มบนใบหน้าไว้เพียงส้านซ่อนความเจ้าเล่ห์แสนกลไว้สารพัด

“อาละอะ” เจนเนตรบีนนวดขมับเบาๆ เริ่มปวดศีรษะจากเรื่องราวความรักอันตึงต่งที่ตนไม่เคยรู้มาก่อน

“ตาก็ เราเป็นผู้ชายนะ กล้าทำก็กล้ารับหนอยสิ”

“แต่ผมก็เสียหายเหมือนกันนะครับคุณแม่!”

“ถ้าเราคิดว่าตัวเองเป็นฝ่ายเสียหาย จ้ะแม่ให้วิวรับผิดชอบก็ได้”

เจนเนตรเสนอทางเลือก

“รับผิดชอบยังไงครับ” ภാവณณ์เลิกคิ้วถาม

“ให้วิวรับเราเป็นสามีไง”

คำตอบของมารดาทำเอาชายหนุ่มอยากวิ่งไปกระโดดระเบียบคอนโดต่ายให้รู้แล้วรู้รอด ไม่ว่าจะทางไหนเขาก็มีแต่เสียกับเสีย

“โอ้ แม่ครับ” เขาโอดครวญ แต่ดูท่าว่ามารดาจะไม่เห็นใจเขาเลยสักนิด

“แม่รู้ว่านิสัยเราเป็นยังไงตาก็ เราจะบอกว่าคุณเป็นฝ่ายปล้ำเราตอนเมาโดยที่เราไม่สมยอมหรอก”

ใช่ มันควรจะเป็นแบบนี้ เพราะภാവณณ์ไม่ได้รู้เรื่องรู้อะไรเลย ตื่นมาเขาก็เจอยายจอมแสบนอนอยู่ข้างๆ พร้อมหลักฐานมัดตัวชนิดดั้นไม่หลุดเสียแล้ว

“เอาเถอะแม่ตัดสินเรื่องนี้คนเดียวไม่ได้ คงต้องให้ลุงจักรกับ ป้าไผมาช่วยตัดสินอีกคน”

เจนเนตรเอ่ย ก่อนหน้าที่จะเรียกหนุ่มสาวออกมาคุย เธอได้ โท. รายงานพี่ชายกับพี่สะใภ้ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะวาทผ้านั้น มีศักดิ์เป็นลูกสาวบุญธรรมของทั้งสอง ดังนั้นจึงต้องให้มาร่วมช่วยกัน ตัดสินใจว่าจะทำอย่างไรต่อไป

เสียงกริ่งรวัหน้าประตูดังขึ้น ดวงพร เมตสาวใช้ประจำคอนโด ของภಾವัฒน์เป็นคนเดินไปเปิดประตูให้ตามคำสั่งของเจ้านาย

“ไอ้กิม ไอ้หลานเวร! แกทำอะไรลูกฉันวะหา!”

จักร ชายวัยหกสิบ รูปร่างผอมสูงแถมไว้หนวดเพิ่มตะคอกถาม เสียงดัง หลังจากเดินเข้ามาในห้องรับแขกพร้อมภรรยาคู่ทุกข์คู่ยาก ดวงตาดูกร้าวตวัดไปทางหลานชายตัวดี

“อ้าว คุณลุงจะมาร่ำว่าผมผิดได้ยังไง ก็เห็นๆ อยู่ว่ายายวิว ก็มีสวนในเรื่องนี้เหมือนกัน”

ภಾವัฒน์บ่นปากไปทางยายจอมแสบ ซึ่งได้แต่นั่งยิ้มเหยยหลบหน้า หลบตาผู้ใหญ่ทุกคนอยู่ข้างหลังเขา

“มีส่วนยังไงอี้อ้อกิม แกนั่นแหละขึ้นใจลูกสาวลุงใช้ใหม่!”

“ใจเย็นๆ สีตาแดงๆ ฟังเด็กๆ มันเล่าก่อน เรายังไม่รู้เลยว่าเรื่องราวทั้งหมดมันเป็นยังไง”

ประไพพลอบโยนคนเป็นสามีที่พอเริ่มชราลงก็กลายเป็นตาแดงๆ จอมไวววาย เธอต้องคอยปรามแบบนี้อยู่เสมอ

“ไหนบอกพ่อมาซิวิว เมื่อคืนพ่อให้ลูกแวะเอากับข้าวมาให้ไอ้ เจ้ากิมไม่ใช่หรือ แล้วมันเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้ยังไงกัน”

จักรเอ่ยถามลูกสาวขณะหย่อนก้นนั่งลงบนโซฟาผิ้วตรงข้าม เมื่อคืนเขากับภรรยาเข้านอนแต่หัวค่ำ ไม่รู้เลยว่าลูกสาวไม่ได้กลับมาที่บ้าน มารู้อีกทีก็จากปากน้องสาวเขาแล้ว

“คะ”

วาดฟ้าสูดลมหายใจเข้าปอด ยึดตัวนั่งหลังตรงเพื่อเรียกขวัญ กำลังใจให้ตัวเองมีความกล้ามากขึ้น ก่อนจะเล่าเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นเมื่อคืนให้คนเป็นบิดาและมารดาได้ฟังอีกครั้ง

“ว่าแล้วเชียว!” จักรตบเข้าขาด

“เพราะกินเหล้าจนเมาทั้งคู่เลยได้เสียกันแบบนี้ ทำไมทำอะไรไม่คิดให้มันรอบคอบก่อนนะวิว ฟอบบอกก็ครั้งแล้วไอ้เรื่องกินเหล้าเนี่ยอย่าให้มันเกินขอบเขตของตัวเอง”

“วิวขอโทษพอกับแม่นะคะ วิวประมาทเอง” หญิงสาวยกมือกระพุ่มไหว้บุพการีทั้งสอง ใบหน้าสวยหวานแจ่มใสอย่างเห็นได้ชัด

“แต่พี่จักรกับพี่ไฟไม่ต้องกังวลไป ฉันจะให้ตัวก็มีรับผิดชอบวิว” เจนเนตรบอกกับพี่ชายและพี่สะใภ้ แต่ดูท่าว่าพี่ชายกับลูกชายของเธอจะยังไม่เห็นดีด้วย

“เฮ้อ วิวเอ๊ย ความประมาทของลูกแท้ๆ เลยได้คนอย่างไอ้กรมมาทำตัว”

ถ้อยคำตัดพ้อของผู้มีศักดิ์เป็นลุงทำให้ภาวธรรมรู้สึกเดือดดาล นี่เขาเป็นหลานแท้ๆ ของลุงหรือเปล่า เหตุไฉนความรักความเมตตาจึงเหือดแผ่วไปให้ยายจอมแสบเพียงคนเดียว

‘เฮอะ! ก็คนอย่างผมนี่แหละคุณลุงที่ยายวิวอยากได้เป็นสามี ไม่งั้นคงไม่แอบรักแอบชอบมาตั้งแต่อายุสิบแปดหรอก’

ชายหนุ่มค้ำนอยู่ในใจ แต่กลับไม่ได้เถียงออกไป เพราะจุดประสงค์ของเขาคือการที่ไม่ต้องแต่งงานกับยายจอมแสบ ยิ่งถ้าคุณลุงไม่เห็นดีด้วย จะยิ่งทำให้การแต่งงานเป็นไปได้ยากยิ่งขึ้น

“แล้วแกจะเอาอย่างไรละตาเฒ่า เด็กมันได้เสียเป็นัวเมียกันแล้วนะ”

ประไพกระซิบถามสามีจริงๆ แล้วเธอก็ไม่เห็นด้วยเท่าไรนัก

ภಾವัฒน์และวาดฟ้าต่างกันมาก ทั้งในเรื่องของอายุ สังคม หน้าที่การงาน ภಾವัฒน์อายุสามสิบปี มีหน้าที่การงานเป็นถึงรองประธานบริษัท อยู่ในแวดวงสังคมคนดัง เหล่าไฮโซเซเลบ ส่วนวาดฟ้าอายุเพียงยี่สิบสามปี เพิ่งจะเรียนจบหมาดๆ สังคม การใช้ชีวิตก็สุดแสนธรรมดา แม้ไม่ได้ยากจนขัดสนใดๆ เธอไม่ได้คิดว่าลูกสาวไม่คู่ควรกับชายหนุ่มผู้ดูเพียบพร้อม แต่เธอกลัวว่าหากต้องแต่งงานใช้ชีวิตร่วมกัน ลูกสาวอาจทนรับแรงกดดันจากความต่างนี้ไม่ไหว

“คงต้องเป็นไปตามนั้นแหละ ยังไงยายวิวก็ก็น่าเสียหายนั่นทั้งชิ้นทั้งกล่อง” จักรถถอนหายใจอีกครั้งพลางหันไปมองหน้าหลานชายตัวดี

“ไอ้เจ้ากิม แก่ต้องรับผิดชอบลูกลุง!”

“อะไรนะ!” ภಾವัฒน์ร้องอุทานเสียงหลง ผิดคาด... ผิดคาดไปหมด ทำไมตอนนี้นักกลายเป็นว่าคุณลุงเห็นด้วยล่ะ นี่เขาจะต้องตกกระไดพลอยโจนเป็นสามีของยายจอมแสบทั้งที่ไม่รู้ว่าตัวเองได้ทำเรื่องแบบนั้นไปจริงๆ นะเธอ

“ไม่ต้องเลยนะตาจิม เป็นลูกผู้ชายกล้าทำต้องกล้ารับ” เจนเนตรกล่าวเสียงเข้มใส่คนเป็นลูกชาย ที่สุดท้ายดูเหมือนจะยอมจำนนในที่สุด

“ก็ได้ครับคุณแม่ ผมจะรับผิดชอบเรื่องนี้” ภಾವัฒน์ยิ้มอ่อนแรงแหวดตาที่เคยอ่อนล้าแข็งกล้าขึ้นในบัดนั้น สมองอันชาญฉลาดผุดแผนการบางอย่างได้ทันท่วงที

“แต่ผมมีข้อแม้ เพราะสำหรับผมแล้วการแต่งงานร่วมชีวิตกันมันถือเป็นเรื่องสำคัญ ถึงผมกับวิวกะโตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก แต่ที่เราไม่เคยเรียนรู้กันในสถานะคนรัก ฉะนั้นผมขอเวลาสามเดือนให้เราลองใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันดู ถ้ามันโอเคผมจะจัดงานแต่งงานทันที”

“แล้วถ้าแกไม่โอเค ลูกสาวลุงก็เสียหายนั่นกะสิ มาอยู่กินกับแกตั้งสามเดือน” จักรสายศิระชะไม่เห็นด้วย ไม่ว่าจะทางไหนลูกสาวเขา

ก็ดูเสียเปรียบทั้งสิ้น

“ไม่เป็นไรค่ะพอ วิวเห็นด้วยกับพีทม วิวกับพีทมไม่เคยอยู่ร่วมกันในสถานะคนรัก ขึ้นแต่งงานกันไปแล้วเข้ากันไม่ได้คงต้องหย่าร้างเปล่าๆ วิวตกลงจะลงอยู่กับพีทมเป็นเวลาสามเดือนก่อน ถ้าเราเข้ากันได้ค่อยแต่งงานค่ะ”

เมื่อเด็กทั้งสองตัดสินใจหนักแน่นแบบนั้น ผู้ใหญ่ที่เหลือจึงทำอะไรไม่ได้นอกจากยอมรับและให้โอกาส หากอนาคตจะเป็นอย่างไร ค่อยว่ากันอีกที

วันอาทิตย์เป็นวันหยุดพักผ่อนสุดสัปดาห์ของภาว์ฉน์ เขาไม่ต้องเข้าบริษัท จึงได้นัดแนะเพื่อนสนิทที่สุดในกลุ่มอย่าง ‘ชนาเทพ’ ออกมานั่งพูดคุยปรับทุกข์กันที่ร้านกาแฟชื่อดังแห่งหนึ่งบนห้างสรรพสินค้า

“สรุปคือเมื่อคืนหลังจากที่พวกเรากลับไป แกมีวันไนต์สแตนดกับน้องวิวเหอวะ” ชนาเทพเปิดปากถาม หลังจากฟังเพื่อนสนิทเล่าวกไปวนมาจนฟังแทบไม่ได้ศัพท์

“ฉันไม่รู้ บอกแล้วไงว่าเมื่อคืนฉันมาทำอะไรไม่ได้เลย แต่ถ้าดูจากสภาพเมื่อเช้านี้ใช่แหละมั้ง” ภาว์ฉน์ถอนหายใจ ยกแขนข้างหนึ่งพาดบนพนักเก้าอี้ ขณะทอดสายตาด้านแสบแสบแวววาวเหมือนเข็มมองวิวทัศน์ด้านนอก

“แกว่ามันจะเป็นไปได้ยังไงวะไอ้คิด ฉันมีอะไรกับวิวทั้งที่ตัวเองมาขนาดนั้น แถมตื่นมายังจำไม่ได้อีกเนี่ยนะ”

“อืม...ฉันว่ามีความเป็นไปได้สูง เวลาแกเมาหนักๆ แกทำอะไรไม่ค่อยได้ แต่เร็วแรงแกไม่ได้หายไปไหนนี่ จำไม่ได้เหอว่าตอนสมัยเรียนแกเมาแล้วนัดผู้หญิงในผับไปต่อกันที่คอนโดของแก แต่พอตื่นเข้ามาแกกลับจำอะไรไม่ได้เลย”

“เออว่ะ จริงด้วย” ชายหนุ่มพึมพำเบาๆ ถึงกระนั้นทฤษฎีของเพื่อนสนิทก็ไม่ได้ช่วยให้เขาวิตกกังวลน้อยลงเลย

“แกอาจมีอะไรกับน้องวิวจริงๆ โดยที่แกจำไม่ได้ก็ได้ ถ้าหลักฐานมันชัดเจนขนาดนั้นแกก็ยอมรับผิดเถอะ” ชนาเทพว่าพลางยกถ้วยกาแฟเอสเปรสโซร้อนขึ้นจิบ และกัดขนมครกของตัวเองตามคำโต

“นี่ฉันต้องมีเมียเป็นตัวเป็นตนแล้วจริงหรือวะเนี่ย” ภาวณ์นัปรารภกับตัวเอง ไม่มีแก่ใจจะดื่มกาแฟ จึงปล่อยให้มันเย็นชืด ก่อนจะเลื่อนจานขนมครกของตัวเองให้เพื่อนสนิทเขมือบต่อ

“ทำไม ฉันว่าดีออก แกล้งจากคานคนแรกของกลุ่มเลยนะ”

กลุ่มเพื่อนของภาวณ์นัมีสมาชิกทั้งหมดห้าคน กอดคอกันเรียนมาตั้งแต่สมัยมัธยมปลาย กระทั่งบัดนี้มีรูปภาพที่ยังแน่นแฟ้นเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

เพื่อนแต่ละคนของเขาอยู่ในสายอาชีพที่แตกต่างกันออกไป คนหนึ่งเป็นศัลยแพทย์ อีกสองคนเป็นวิศวกรกับสถาปนิก ชนาเทพสร้างบริษัทเล็กๆ มีธุรกิจเป็นของตัวเอง คงมีแต่ภาวณ์นัเท่านั้นที่ต้องทำงานสี่บทอดกิจกรของบริษัทของครอบครัว

ถึงอาชีพการงานจะแตกต่างกัน แต่สิ่งเดียวที่มีเหมือนกันคือสถานะโสด!

แล้วมันเท่าตรงไหน หากเขาต้องพ้นจากสถานะโสดคนแรกของกลุ่มทั้งที่ใจยังรักอิสระ แถมผู้หญิงที่ต้องแต่งงานด้วยยังเป็นยายवादฟ้าจอมแสบอีก

“แต่ฉันไม่เคยรักวิวแบบคนรัก ฉันรักวิวแบบน้องสาว เห็นกันมาตั้งแต่เด็กอะ ถ้าฉันจะแต่งงานกับใครสักคนก็ต้องเป็นคนที่ฉันรู้สึกมากกว่านั้นสิวะ”

“แต่สิ่งที่แกทำเมื่อคืนมันมากกว่าน้องสาวไปไหม”

“...”

เจียบ ภาวัฒน์เถียงไม่ออก

“ถึงแก่จะเมาหรือไม่ได้เมาแก้ก็ทำไปแล้ว ครอบครองของแตรักน้องวิวมากขนาดไหนแก้วดี เขาไม่ปล่อยผ่านเรื่องนี้ไปง่ายๆ หรอกเพราะฉะนั้นแกจึงต้องทำสิ่งที่ผู้ใหญ่อยากได้จากแก่นั่นก็คือรับผิดชอบด้วยการแต่งงาน”

ขนาเทพเอื้อมมือไปตบบ่าให้กำลังใจเพื่อนสนิท หลังจากกล่าวจบด้วยน้ำเสียงเป็นการเป็นงานประหนึ่งผู้บริหารคุยกับลูกน้องในบริษัทของตัวเอง สีหน้าเพื่อนสนิทไม่ได้ดีขึ้นกว่าเดิมเท่าใดนัก แต่ก็ดูยอมรับความจริงและปลงตกได้มากขึ้น

“อืม ยังไงฉันก็คงไม่มีทางเลือกอยู่แล้วสินะ”

“เฮาน่า ลองให้อีกาสน้องวิวดูสักครั้ง แกมีเวลาดั่งสามเดือนเชียวนะเว้ย ไม่แน่ว่าในระหว่างที่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน แกอาจรู้หัวใจตัวเองว่ารักน้องวิวมากกว่าน้องสาวก็ได้”

ภาวัฒน์ครางทีในลำคอ สิ้นศิริชะแรงๆ เป็นเชิงปฏิเสธเด็ดขาด

“ไม่มีทางเสียหรอก ฉันคิดกับวิวแค่น้องสาวยังงั้ ฉันก็คิดเหมือนเดิมอยู่วันยังค่ำ ไม่มีทางคิดเป็นอื่นแน่นอน”

“แกมาพ่นกับฉันใหม่ละ” ขนาเทพเอ่ยอย่างนึกสนุก

“ถ้าภายในสามเดือนนี้แกเกิดตกหลุมรักน้องวิวขึ้นมา แกต้องซื้อตัวเครื่องบินไปกลับชั้นเฟิสต์คลาสให้ฉันไปเที่ยวญี่ปุ่น แต่ถ้าไม่ ฉันจะเป็นฝ่ายซื้อตัวเครื่องบินให้แกเอง ตกงใหม่”

“ได้ ตกง ฉันกำลังอยากไปเที่ยวฮอกไกโดอยู่พอดีงั้นฉันกลับไปจัดกระเป๋าส่งหน้าเลยแล้วกันนะ” ภาวัฒน์กระตุกยิ้มมุมปาก ท่าที่เคร่งเครียดแปรเปลี่ยนเป็นมุ่งมั่นตั้งใจในเสี้ยววินาที

แม้เดิมพันครั้งนี้ไม่ได้ยิ่งใหญ่อะไรนักหนา แต่เขาก็พร้อมกระโจนลงไปเล่น เพื่อพิสูจน์ให้เพื่อนสนิทและทุกๆ คนเห็นว่าเขาไม่มีวันคิดกับยายจอมแสบมากกว่าน้องสาว

เอาเถอะ ได้ตัวเครื่องบินระดับเฟิสต์คลาสไปเที่ยวญี่ปุ่นฟรีๆ
มีใครในโลกบ้างที่ไม่อยากได้ของฟรี แถมความสะใจที่ชนะเดิมพันอีก
เต็มกระเป๋า

CSOAYAN

2

หญิงสาวผู้มีความลับบางอย่าง

หญิงสาวผมยาวร่างเล็ก หน้าตาสะสวยในชุดเสื้อเชิ้ตสีฟ้า สวมรองเท้าส้นกิ้งว้างกิ้งว้างเดินออกมาจากร้านขายยา มุ่งหน้าตรงไปยังรถยนต์สัญชาติญี่ปุ่นคันสีชาวซึ่งจอดอยู่ข้างฟุตบาท

เมื่อเข้ามานั่งในรถเรียบร้อยแล้ว ‘วาดฟ้า’ ก็รีบแกะแผงยาคุมฉุกเฉิน ส่งยาเม็ดแรกเข้าปาก ก่อนจะดื่มน้ำตามลงไปอีกใหญ่ ตั้งเวลาบนสมาร์ตโฟนไว้เพื่อแจ้งเตือนการกินยาเม็ดต่อไป ตามที่พี่เภสัชกรร้านขายยาแนะนำเธอมา เมื่อพลาดมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกันให้กินยาเม็ดแรกทันทีหลังจากมีเพศสัมพันธ์ไม่เกินสามวัน และกินยาเม็ดที่สองหลังจากกินเม็ดแรกภายในเวลาสิบสองชั่วโมง

“เฮ้อ” หญิงสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ เอนศีรษะซบเบาะที่นั่งคนขับ รู้สึกเหนื่อยล้าอ่อนแรงเหลือเกินตอนอยู่คนเดียว ต่างจากตอนที่เธออยู่กับคนรอบข้าง ซึ่งเธอมักดูเข้มแข็งเสมอ

การเจรจาตกลงกันจบลงด้วยดีในช่วงเวลาสิบเอ็ดโมงกว่าที่คอนโดมิเนียมของภาว์ฉมน์ ทุกคนถึงได้แยกย้ายกันกลับบ้าน วาดฟ้าขับรถกลับบ้านเพราะเมื่อคืนเธอขับรถมา แต่ก็สัญญากับบิดามารดาว่าจะรีบกลับถึงบ้านให้เร็วที่สุด โดยไม่ลืมแวะซื้อยาคุมฉุกเฉินระหว่างทาง

เธอยังไม่พร้อมตั้งครรภ์ และเชื่อว่าภಾವัฒน์เองก็ยังไม่พร้อมเช่นเดียวกัน ความสัมพันธ์ชั่วคราวคืนยอมไม่เชื่อต่อการมีบุตร แม้เธอจะรักเขา แต่เธอก็รักตัวเองมากพอจะไม่ใช้วิธีใดๆ ในการปล่อยให้ตัวเองตั้งครรภ์เพื่อผูกมัดเขาเอาไว้

ริมฝีปากเคลือบลิปสติกสีพีชคล้ำเข้มบาง...และอีกอย่าง เธอไม่ต้องการให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยเหมือนชาติภพที่แล้วไปมากกว่านี้

‘จักรรักษ์ไทย’ ร้านอาหารสไตล์บ้านเรือนไทยโบราณ วางตัวกลมกลืนอยู่ท่ามกลางธรรมชาติร่มรื่นสบายตา ต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขาปกคลุมทั่วทุกพื้นที่กว่าแปดไร่ มีต้นไม้ที่สามารถให้ผลเก็บกินได้เกือบตลอดทั้งปีอย่างเช่นมะปราง ละครุด ขนุน ก้อยย่น้ำว่า มะพร้าว และยังมีแปลงพืชผักสวนครัวปลอดสารพิษอีกหลายชนิด ซึ่งทางร้านนำมาใช้ในการประกอบอาหาร

ร้านอาหารบ้านสวนแห่งนี้ แรกเริ่มเดิมทีเมื่อหลายปีก่อนยังไม่ได้มีชื่อเสียงมากนัก กระทั่งมีดาราสอลลิวูดหญิงคนหนึ่งมาจากกรุงเทพฯ บังเอิญแวะมารับประทานอาหารร้านนี้เข้าแล้วถูกปาก โฟสต์ภาพลงบนอินสตาแกรม จากนั้นไม่นานผู้คนจากทั่วทุกสารทิศก็เริ่มหลั่งไหลแวะเวียนมาไม่ขาดสาย จนต้องมีการจองคิวล่วงหน้าเป็นเดือนๆ

วาดฟ้าขับรถผ่านพื้นประตูรั้วเข้ามาตามถนนคอนกรีตสายเล็กๆ ซึ่งเป็นทางเข้าร้านอาหารจักรรักษ์ไทยและเป็นทางเข้าบ้านของเธอด้วยเช่นกัน สองข้างทางล้วนแล้วแต่เป็นพื้นที่สีเขียวสุดแสนสบายตา อันหาไม่ได้ง่ายๆ ในเมืองหลวง

ตัวบ้านของเธอนั้นปลูกห่างจากตัวร้านอาหารประมาณสองร้อยเมตรเห็นจะได้ เป็นบ้านชั้นเดียวขนาดกะทัดรัดสวยงามที่เธออาศัยอยู่ร่วมกับบิดาและมารดา ในทุกๆ วันหลังจากเรียนเสร็จเธอจะไปช่วย

งานที่ร้านเสมอ เพราะเป็นกิจการเพียงหนึ่งเดียวของครอบครัว แม้ว่าตอนนี้เรียนจบแล้วเธอก็ยังคงช่วยงานที่ร้านอยู่ ยังไม่ได้มองหางานประจำทำเป็นหลักแหล่ง

“อ้าวน้องวิว ไปไหนมาคะเนี่ย ว่าแล้วเชื่อว่าไม่เห็นหน้าหนูเลยตั้งแต่เช้า”

แพรวนภา สาวใหญ่วัยสี่สิบปีเศษผู้ซึ่งทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟในร้านอยู่ตักทายขึ้น ระหว่างที่เดินสวนทางกันกับเธอตรงบริเวณหน้าบ้าน

“วิวออกไปข้างนอกมานะคะพี่แพรว” หญิงสาวบอกด้วยใบหน้ายิ้มแย้มเหมือนเช่นเคย

“แล้วนี่พี่แพรวกำลังจะไปไหนคะ”

“พี่มาทำงานครึ่งวันกับคุณจักรนะค่ะ พอดีน้องสาวของพี่เขาคลอดถูกอยู่ที่โรงพยาบาล นี่เลยก็จะไปดูหน้าหลานชายสักหน่อย” คนเพิ่งมีหลานหมาดๆ ยิ้มหน้าบานอย่างมีความสุขไม่แพ้กัน

“วิวดีใจด้วยนะค่ะ” วาดฟ้าแสดงความยินดีจากใจจริง ก่อนที่อีกฝ่ายจะขอตัวลาเพื่อเดินทางไปโรงพยาบาล ส่วนเธอก็เดินเข้าบ้านตามปกติ

“พ่อคะ แม่คะ วิวกลับมาแล้ว” หญิงสาวร้องบอกบุพการีทั้งสอง แล้วจึงทรุดนั่งลงบนโซฟากลางห้องรับแขกซึ่งเปิดทีวีค้างไว้

สักครู่ใหญ่ๆ ร่างท้วมของมารดาในชุดกระโปรงยาวผ้ามัดย้อมมีริลม่วงนวมเต็มศีรษะก็ปรากฏตัวขึ้น ในมือถือจานขนมอาลัวหลากหลายสีสันกับน้ำเย็นหนึ่งแก้วนำมาวางไว้ตรงหน้าเธอ

พวกท่านคงกลับมาถึงบ้านก่อนหน้าเธอไม่นานแล้ว สังเกตจากที่มารดาเปลี่ยนเป็นชุดนอนอยู่บ้านสบายๆ ไม่ใช่ชุดทางการก่อนหน้านี้ที่คอนโดของภาว์วัฒน์

“กินขนมก่อนนะลูก แม่จำได้ว่าวิวชอบกินอาลัวก็เลยแวะซื้อมา

ตั้งแต่เมื่อเช้า”

“ขอบคุณนะคะ แม่เนียน่ารักที่สุดในจักรวาล”

วาดฟ้าพูดยิ้มๆ ทั้งตัวลงนอนหนุนตักของผู้เป็นมารดา พลางเอื้อมมือไปคว้าขนมมาล้วงมาใส่ปากกินอย่างเอร็ดอร่อย มารดาก็มักจะลูบผมเธอไปด้วยในระหว่างดูทีวี ทำเหมือนปกติเช่นทุกครั้งที่ผ่านมา ทั้งที่เพิ่งผ่านเหตุการณ์วุ่นวายกันมาสดๆ ร้อนๆ เมื่อเช้านี้เอง

“พ่อเราเขาดูเคื่องๆ เหมือนกันนะวิว ตั้งแต่กลับถึงบ้านก็เข้าไปเก็บตัวอยู่ในห้องทำงาน ตอนนี้อยังไม่ออกมาเลย”

“ไม่แปลกที่พ่อจะเคื่องหรือคะ เพราะวิวคงทำให้พ่อผิดหวังและแม่ก็คงผิดหวังในตัววิวเหมือนกันใช่ไหมคะ”

ประไพส่ายหน้าให้แก่คำถามของลูกสาวที่นางรักปานแก้วตา ดวงใจ แม้ไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไข แต่นางกับสามีก็เฝ้ารักเฝ้าเลี้ยงดูทะนุถนอมลูกคนนีมาตั้งแต่อายุสองขวบ

“แม่ไม่เคยผิดหวังในตัววิวเลย เพราะคนเราย่อมทำผิดพลาดกันได้เสมอ แม่แค่เป็นห่วงจิวมากกว่า จิวนะ คิดดีแล้วใช่ไหมลูก”

“วิวคิดดีแล้วคะ วิวรักพี่จิวมานานมากแล้ว”

ใช่ เธอรักภักวีธมนมานานมากแล้วจริงๆ รักเขาข้างเดียวมาตลอดตั้งแต่ชาติที่แล้วจนกระทั่งชาตินี้ เธอก็ยังเลิกรักเขาไม่ได้เลย

ก๊อก ๆ...

“พ่อคะ วิวเองนะ”

เสียงเคาะประตูหน้าห้องดังขึ้นสองครั้ง ตามด้วยเสียงเรียกของคนเป็นลูกสาว จักรที่กำลังนั่งอยู่บนโต๊ะทำงานจึงปิดสมุดบัญชีรายรับรายจ่ายร้านอาหารลง ถอดแว่นสายตาวางไว้ข้างๆ กัน ก่อนจะเอ่ยอนุญาตให้ลูกสาวเข้ามา

ประตูแง้มเปิดออกช้าๆ ไบหน้าสวยหวานโผล่มาเพียงครึ่งหน้า

ส่งสายตาออกดื้อนแกมวอนขอความเห็นใจจากบิดา

“จะเข้าก็รีบเข้ามาสิวิเวอัย แอร์มันออก เปลืองค่าไฟ พ่อเปิดแอร์ไว้”

เท่านั้นเองवादฟ้าก็ฉีกยิ้มกว้างอย่างยินดี บิดาพูดคุยกับเธอเหมือนปกติ ไม่ได้มีท่าทีหมางเมินใส่แบบที่คิดเอาไว้ก่อนหน้านี้แต่อย่างใด

ร่างเล็กบางแทรกกายเข้ามาภายในห้อง ใช้แผ่นหลังดันประตูให้ปิดลงดังเดิม มือทั้งสองข้างประคองถาดอาหารกลิ่นหอมฉุย เดินตรงเข้าไปหาบิดาที่โต๊ะทำงาน

“ข้าวไข่เจียวหอมใหญ่ใส่พริก กับน้ำลำไยเย็นๆ ทหวานชื่นใจมาเสิร์ฟแล้วค่า” หญิงสาวนำเสนอด้วยความภาคภูมิใจ บริการเสิร์ฟอาหารเหมือนเวลาอยู่ที่ร้าน

“เอามาทำไม พ่อยังไม่หิวสักหน่อย”

จักรเลื่อนจานอาหารตรงหน้าออกห่างไปเล็กน้อย แสร้งทำเป็นไม่สนใจ เพราะลึๆ ยังโกรธลูกสาวอยู่ ทว่าร่างกายคนเราไม่สามารถโกหกได้ กลิ่นข้าวไข่เจียวหอมๆ เรียกน้ำย่อยในกระเพาะของเขาเป็นอย่างดี และเมื่อไม่ยอมตอบสนองความต้องการของร่างกาย มันจึงประท้วงด้วยการส่งเสียงคำรามโครกคราก

“ฮ่าๆๆ” วาดฟ้ากลืนข้าต่อไปไม่ไหว หัวเราะออกมาเสียงดังลั่น

“พอนะพ่อ วิรุฐุ่หอกคะว่าพ่อยังไม่ได้กินอะไรมาตั้งแต่เช้า ถ้าจะฟอร์มกับวิวกี่ไม่เห็นต้องทรมานกระเพาะตัวเองนี่คะ”

“หี ไข่ที่พ่อไม่ได้กินอะไรเพราะใครละ ก็เพราะเป็นห่วงวิวกี่แหละ ตอนยายเจนโทร. มาบอก พ่อตกใจแทบลมจับ”

จักรบ่นกระปอดกระแปด ยอมตั้งจานข้าวกลับมادتักเข้าปากด้วยความหิว ไม่มีประโยชน์จะอดทนอดกลั้นเมื่อลูกสาวรู้เท่าทันฟอร์ม

แล้ว

“วิวขอโทษนะคะที่ทำให้พ่อผิดหวัง วิวเป็นคนไม่ดีเลยใช่ไหมคะ” วาดฟ้าพูดเสียงอ่อยขณะย่อตัวลงนั่งบนเก้าอี้ข้างๆ บิดา ดวงตากกลมโตคู่สวยเศร้าสลดลง

“วิวไม่ใช่คนไม่ดีหรอก วิวเป็นคนดีของพ่อกับแม่มาตลอด” จักรถอนหายใจ พลังตบปาลูกสาวเบาๆ

“พ่อแค่โกรธที่วิวไม่ระมัดระวังตัวเองจนประมาทพลาดพลั้งไป แต่สุดท้ายพ่อก็โกรธไม่ลง เพราะวิวเป็นลูกของพ่อ”

“ขอบคุณนะคะ ที่พ่อไม่โกรธไม่เกลียดวิว” หญิงสาวดีใจจนน้ำตาซึม บิดามารดาพร้อมให้อภัยเธอเสมอในยามที่เธอทำพลาดไป แม้เธอไม่ใช่สายเลือดของพวกท่านก็ตาม จะมีเด็กกำพร้าบนโลกใบนี้สักกี่คนที่โชคดีได้รับความรักความอบอุ่นอย่างเธอ

“พ่อกับแม่ไม่มีทางเกลียดลูก อย่าคิดมากไปเลยวิวเอ๊ย คิดเรื่องว่าจะเธอยังไงกับชีวิตต่อจากนี้ดีกว่า” จักรหันไปยิ้มให้ลูกสาว ยกแก้วน้ำล้าโยขึ้นดื่ม

“ก็คงต้องเป็นไปตามที่ตกลงกันไว้นั้นแหละคะ”

“พ่อถามจริงๆ นะ ไม่ใช่ว่าพ่อดูไม่ออกว่าวิวรักไอ้กิมมาตั้งแต่เด็กๆ แต่วิวแน่ใจแล้วเธอว่าจะแต่งงานกับมัน ไม่ใช่ว่ามันไม่ดีหรอก มันก็นิสัยดี ขยันเอาการเอางานอยู่ แต่ดูท่าว่ามันจะรักลูกแบบน้องสาว ไม่มีแว้วว่าจะเป็นอื่นด้วย”

จักรเป็นคนโบราณที่เข้าใจความรักของหนุ่มสาวในยุคสมัยปัจจุบัน ความจริงแล้วเขาไม่ถือเรื่องที่จะต้องให้ลูกสาวแต่งงานกับคนที่เสียความบริสุทธิ์ให้เป็นคนแรกเท่านั้นเหมือนยุคสมัยเก่า แต่เพราะเขารู้ว่าลูกสาวรักภಾವณ์ต่างหาก จึงได้ยอมตกลงใจให้ลูกสาวทดลองอยู่ร่วมกับหลานชายตัวดีเป็นเวลาสามเดือน

“วิวไม่ได้จะแต่งงานเสียทีเดียวนี่คะ วิวแค่ทดลองอยู่กับพี่กิมดู

ก่อน ถ้ามันไม่เวิร์กจริงๆ วิวด้อยออกมา วิวสัญญาว่าจะไม่ดันทุรัง
อยู่ต่อหากวิวไม่สามารถทำให้พี่มีรักวิวได้ในสามเดือนนี้ วิวจะ
มูฟออน”

แม้หัวใจแสนจะเปราะบางนัก แต่वादฟ้าก็ยังแสดงท่าที่เข้มแข็ง
ด้วยไม่ยอมให้บิดาต้องเป็นห่วง

“มูฟออนแปลว่าอะไร พ่อไม่เข้าใจศัพท์วัยรุ่น” จักรขมวดคิ้วไม่
เข้าใจ

“มูฟออนก็แปลว่าไปต่อ ยอมตัดใจจากคนคนหนึ่งไงคะ” เธอ
อธิบาย บิดาได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะในลำคอ

“มันจะทำได้จริงๆ นะเรื่อ มูฟออนอะไรเนีย ถ้าทำได้ลูกคงไม่
ตามรักไอ้ก็มีมาจนถึงชาตินี้”

จักรว่าพลาดรอบซ้อนล้อมวางไว้บนจานข้าวที่หมดเกลี้ยง เขา
หันหน้าไปมองลูกสาวคนเดียวท่ามกลางความเงียบสงัดในห้องทำงาน
จึงลึกลงไปในดวงตาคู่นั้นซึ่งบางครั้งก็ให้ความรู้สึกที่แตกต่างออกไป
ราวกับว่าลูกสาวของเธอเป็นใครอีกคน

ลมหนาวจากเครื่องปรับอากาศพัดมาอีกระลอก वादฟ้าไม่พูด
อะไรนอกจากนั่งเงียบ กระทั่งบิดาเอื้อมมือมาแตะบนศีรษะของเธอ

“มันไม่สำคัญว่าวิวเคยเป็นใครมาก่อน เพราะตอนนี้วิวเป็นลูก
ของพ่อกับแม่ เป็นลูกคนเดียวที่พอกับแม่รักที่สุดในโลก เราไม่ได้เลี้ยง
ลูกให้โตมาเพื่ออดทนกับความเสียใจ เพราะฉะนั้นถ้ามันไม่ใช่ ลูกก็กลับ
มาหาพ่อกับแม่ได้เสมอ ตอนนี้ลูกคือ นางสาวवादฟ้า ถาวรปัญญา
ในปี 2563 ไม่ใช่ นางสาวลำดวนในปี 2490 อีกต่อไป”

เดือนมกราคม พุทธศักราช 2490

หญิงสาวหน้าตาคมขำสวมเสื้อลูกไม้สีขาวกับผ้าชิ้นเนื้อดีตาม
แบบฉบับลูกเศรษฐีผู้มีอันจะกิน เดินคุ่มๆ หัวปิ่นโตเถาใหญ่ไปตาม

คันทายาวท่ามกลางแสงแดดอ่อน โดยมีสาวใหญ่อีกคนเดินตามไป
ติดๆ ด้วยท่าทีกระเจ้ากระงอด

“แม่ลำดวนเดินช้าๆ หน่อยสิ พี่ตามไม่ทันแล้วเนี่ย”

“ขึ้นช้า พี่แสนของฉันก็หิวตายพอดีนะสิ พี่วรรณอย่ามัวแต่บัน
เลย รีบเดินตามฉันมาเร็วๆ เข้า”

ลำดวนบอกกับพี่เลี้ยงที่ชื่อวรรณ ซึ่งมักจะติดสอยห้อยตาม
เธอไปทุกที่ ตั้งแต่เล็กจนโตกระทั่งย่างเข้าสู่วัยสาว วรรณก็เป็นเหมือน
พี่สาวแท้ๆ ที่คอยดูแลเธอตลอด

“แม่ลำดวนก็ช่างอะไร ไข่แสนมันบอกทุกที่ทุกวันว่ามันมี
กับข้าวกับปลาของมันแล้ว แม่ลำดวนก็ยังจะถ่อทำกับข้าวใส่ปิ่นโตไป
ให้มันกินทุกวันอีก”

สาวใหญ่อดบ่นไม่ได้ แม่ลำดวนของเธอมีใจรักชายหนุ่มรูปงาม
นาม ‘แสนกล้า’ ทว่าชายหนุ่มหาได้มีท่าทีรักตอบไม่ เย็นชาเสมอต้น
เสมอปลาย และแม่ลำดวนของเธอก็ยังดีกับชายหนุ่มเสมอต้นเสมอ
ปลายเช่นกัน ด้วยหวังว่าสักวันหนึ่งแสนกล้าจะรับรักตอบ

ตั้งนั้นการทำกับข้าวไปส่งให้ทุกวัน จึงถือเป็นหนึ่งในวิถีเอาชนะ
ใจชายหนุ่มของแม่ลำดวน

เดินต่อไปสักครู่ใหญ่ๆ ในที่สุดก็มาถึงเถียงนาเก่าๆ แห่งหนึ่งซึ่ง
ยกพื้นสูงประมาณหนึ่งเมตรครึ่ง บนนั้นมีชายหนุ่มร่างสูงใหญ่กำยำ
โบหน้าหล่อคมสันแบบชายไทยแท้กำลังนั่งรับประทานอาหารร่วมกับ
ชายหนุ่มร่างเล็กอีกคน

“อ้าว นั่นน้องลำดวนคนสวยนี่นา วันนี้ทำอะไรมาให้ไข่แสนกิน
อีกหรือจ๊ะ”

บุญยืน ชายร่างเล็กผู้เป็นเพื่อนสนิทของแสนกล้าเอ่ยถามสาว
ลำดวนยิ้มๆ

“มีแกงพะเนงหมู ปลาทุทอดตัวโตๆ จากแม่กลอง วันนี้ฉันทำ

มาเผื่อเยอะเลย พี่ยืนก็กินด้วยได้นะจ๊ะ” ลำดวนบอก พลังหันไปส่ง ยิ้มหวานหยดย้อยให้ชายหนุ่มที่เธอหมายปอง แต่อีกฝ่ายกลับทำ ใบหน้าเคร่งขรึมใส่

“พี่บอกแข็งก็ครั้งแล้วว่าไม่ต้องทำมาให้ลำบาก พี่กับไอ้ยืนมี กับข้าวกิน”

“เฮ้ยไอ้แสน! เ็งพูดแบบนั้นกับน้องลำดวนคนสวยได้ใจวะ เสีย น้ำใจน้องลำดวนหมด เขาอุตส่าห์ทำ อุตส่าห์หอบหิ้วมา”

บุญยืนแสร้งทำเป็นคำทอเพื่อนรัก เพราะเขาอยากกินแกง พะแนงหมักกับปลาทุทอดมากกว่าน้ำพริกผักต้มซีดๆ ที่กำลังกินอยู่เนี่ย เป็นไหนๆ การที่สาวลำดวนทำกับข้าวมาส่ง แสนกล้าเกือบทุกวัน พลอย ให้เขาได้อานิสงส์ไปด้วย

“ขึ้นมา นั่งก่อนเลยจ๊ะน้องลำดวน ยืนนานๆ ก็เมื่อยเสียเปล่า เสิญพี่วรรณด้วยนะจ๊ะ”

ชายหนุ่มรีบชักชวนสองสาว ตวงว้ยให้ขึ้นมา นั่งบนเตียงนาด้วยกัน เมื่อสองสาวขึ้นมา นั่งเรียบร้อยแล้ว จึงได้จัดแจงนำเถาปิ่นโตแต่ละ ชั้นออกมาตั้งเรียงราย

“อ้อย พี่หิ้วน้ำคอกแห้งไปหมดแล้ว ขอน้ำกินหน่อยเถอะพ่อยืน” วรรณเอาเย้ยเสียดแทงแห่ง บุญยืนจึงคลานเข้าเพื่อจะไปตักน้ำในโถง เล็กๆ ที่ตั้งอยู่ข้างเสาเตียง

“เฮ้ย น้ำหมดโถงพอดีเลย จันเดียวฉันไปหบน้ำมาให้แหละจ๊ะ”

“ไปสิไป เดี่ยวพี่ไปช่วย ขึ้นม้วแต่นั่งรอคงหิวน้ำตาย”

สาวใหญ่ขันอาสา ก่อนจะลงจากเตียงนาเดินไปที่แม่น้ำซึ่งอยู่ ห่างออกไปไม่กี่ร้อยเมตรพร้อมหนุ่มบุญยืน และถือเป็นการเปิดช่องให้ ลำดวนอยู่พูดคุยกับแสนกล้าตามลำพัง

“พี่แสนกินเยอะๆ เลยนะจ๊ะพี่ ปลาทุแม่กลองญาติฉันเขาเอา มาฝากจากอัมพวา ตัวอวบๆ ทอดร่อนๆ นี้อร่อยที่สุดแล้ว” ลำดวนไม่

พูดเปล่า ใช้ช้อนตักปลาทอดตัวอวบใหญ่ในปิ่นโตไปไว้ในจานข้าว
ของชายหนุ่มด้วยรอยยิ้มร่าเริง

“เอ็งจะทำแบบนี้ไปถึงเมื่อไหร่กันลำดวน” แสนกล้าเอ่ยถาม
ตรงๆ ใบหน้าหล่อเหลาคมเข้มแสดงสีหน้าไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด

“ก็จนกว่าพี่จะรักฉันนั่นแหละ ถ้าพี่รำคาญนักก็รับรักฉัน
ไวๆ สิ”

หญิงสาวจิบปากจิบคอว่า หาได้สะทกสะท้านต่อคำถามของ
อีกฝ่ายไม่ เพราะตัวถือคติคือเท่านั้นที่ครองโลก ในเมื่อเธอดังใจจะรัก
เขา เธอก็จะรักและทำให้เขารักเธอตอบจนได้

...

ร่างเล็กบางในชุดนอนสีมตาลึ้นขึ้นจากความฝัน ก่อนจะค่อยๆ
ยันกายลุกขึ้นนั่งท่ามกลางความมืดสลัว ใช้มือข้างหนึ่งเสยเส้นผมอัน
ยุ่งเหยิงพร้อมกับเหลือบมองนาฬิกาดิจิตอลเรืองแสงบนหัวเตียงซึ่งบอก
เวลาตีสี่ครึ่งพอดี

การฝันถึงเรื่องราวในอดีตชาติคือสิ่งที่วาดฟ้าเผชิญมาตลอด
ตั้งแต่จำความได้ รวากับภาพยนตร์เรื่องหนึ่งที่ฉายซ้ำแล้วซ้ำเล่า และ
นั่นยิ่งส่งผลทำให้เธอจดจำชาติภพที่แล้วของตนเองได้อย่างไม่เคยลืม

นางสาวลำดวน ทองประเสริฐศรี บุตรสาวคนสุดท้ายของในบรรดา
พี่น้องห้าคนของพ่อหนุ่มและแม่ปาน ทองประเสริฐศรี สองเศรษฐีผู้
ร่ำรวยประจำตำบลในจังหวัดสุพรรณบุรี นี่คือตัวตนของเธอใน พ.ศ.
2490 เวลานั้นเธออายุเพียงยี่สิบปี และเสียชีวิตในปีเดียวกัน

รู้ตัวอีกทีวาดฟ้าก็มาเกิดใน พ.ศ. 2540 แล้ว แม้ว่าเธอจะจำอดีต
ชาติของตัวเองได้ แต่เธอก็เลือกใช้ชีวิตเหมือนคนปกติธรรมดาทั่วๆ ไป
มีเพียงพ่อแม่บุญธรรมของเธอเท่านั้นที่รู้เรื่องนี้

หญิงสาวตัดสินใจลุกจากเตียงนอนไปอาบน้ำแต่งตัว ตั้งใจว่า
จะไปช่วยมารดาทำกับข้าวตักบาตร เหาฤกษ์เอาชัยก่อนที่ภಾವณณ์จะ

มารับตัวเธอไปอยู่คอนโดด้วยในวันนี้

รถยนต์สัญชาติยุโรปสีดำน่าแล่นมาด้วยความเร็วในระดับหนึ่ง แล้วจึงค่อยๆ ชะลอตัวลงจอดสนิทบริเวณหน้าประตูรั้วเหล็กตัดสูง ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งสวมแว่นกันแดดสีดำกับเสื้อเจ็ดสีขาก้าวเท้าลงมาจากรถ ออรั่วความหล่อแผ่วตีมีเจ็ดจำจนวนาดฟ้าที่ยืนรอตักบาตรข้างमारดาเมื่อไม่อ่อนกะทันหันแทบประคองชั้นข้าวเอาไว้ไม่อยู่

“โถพี่ถึม ตั้งแต่เล็กจนโตทำไมวิวไม่เคยชินกับความหล่อของพี่ถึมเลยนะ”

หญิงสาวคิดพลางคลี่ยิ้มเงิน แอบไขว้นิ้วโป้งกับนิ้วชี้ซึ่งเป็นมินิฮาร์ตให้ภാവณัน นัยนึ่งทำให้คว้เข้มเหนือแว่นกันแดดขมวดมุ่นเข้าไปใหญ่ แต่ก็ยังคงรักษาอาการไว้ เดินเข้ามาให้สุ่วสตีประไฟผู้มีศักดิ์เป็นป้าสะใภ้กันอย่างนอบน้อม

“สุ่วสตีครับคุณป้า”

“สุ่วสตีจะ ตาถึมมารับวิวแต่เช้าเลยหรือลูก” ประไฟเอ่ยทักทายหลานชายด้วยรอยยิ้ม

“ครับ” ภาวณันถอดแว่นกันแดดออกพลาถกวาดสายตามองไปรอบๆ แสร้งทำเป็นไม่สนใจคนตัวเล็กที่กำลังจ้องเขาตาแป๋ว

“แล้วคุณลุงอยู่ไหนล่ะครับ ไม่ได้มาตักบาตรด้วยหรือ”

“ยังไม่ตื่นเลย เห็นเมื่อคืนเขาทำงานเหนื่อยๆ ป้าไม่อยากรปลุกเลยมาใส่บาตรกับวิวแค่สองคน ตาถึมมาใส่ด้วยกันสิลูก”

สตรีวัยกลางคนกล่าวชักชวน จุดประสงค์นอกจากอยากให้หลานชายได้บุญแล้ว ยังอยากให้หลานชายและลูกสาวของนางได้ตักบาตรร่วมกันเพื่อเป็นสิริมงคลในการเริ่มต้นชีวิตคู่ แม้เป็นแค่การทดลองใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันก็ตาม

“ครับคุณป้า” ภาวณันพยักหน้ารับ เดินเข้าไปยืนข้างๆ ผู้เป็น

ป่า แต่ก็ไม่มีประโยชน์อะไร เมื่อยายจอมแสบสลับมายืนอยู่ข้างๆ เขาเองเสร็จสรรพ

เวลาผ่านไปเกือบสัปดาห์แล้วพระก็ยังไม่มาบิณฑบาต ประไพซึ่งกำลังปวดท้องจึงตัดสินใจว่าจะไปเข้าห้องน้ำก่อน

“วิว พอดีแม่ปวดท้องหนัก ถ้าพระท่านมาแล้ววิวพาพี่เขาตัดบาตรก่อนได้เลยนะลูก ไม่ต้องรอแม่” นางสั่งการคนเป็นลูกสาวก่อนจะรีบรุดนำจักรยานคู่ใจขี่กลับไปที่บ้าน

“เฮ้อ” ภาวณณ์ถอนหายใจออกมาดังๆ ขนาดทำบุญทั้งที่เขาก็กังหนี่งไม่พ้นยายจอมแสบเลย

“แหม พอดูอยู่กับวิวสองต่อสองนี้ทำหน้าที่แข็งเลยนะคะพี่กิม” วาดฟ้าว่ายิ้มๆ ไม่ถือโทษโกรธเคืองว่าที่สามีนั่งข้างของเธอสักนิด

“จะแข็งหรือไม่แข็ง พี่กิมไม่มีสิทธิ์เลือกอยู่แล้วในสามเดือนนี้นะ”

ชายหนุ่มกล่าวพลางยกแขนสองข้างขึ้นกอดอก จ้องมองคนตัวเล็กที่ได้ชื่อว่าจะมากำลังจะมาเป็นการรยาของเขาอย่างปลงๆ

“พี่กิมมีสิทธิ์เลือกคะ ทำไมจะไม่มี” หญิงสาวแย้งด้วยใบหน้าเปี่ยมสุข

“แล้วเลือกอะไรได้ล่ะ”

“ก็เลือกว่าจะ ‘รัก’ หรือจะ ‘รัก’ วิวไงคะ”

ภาวณณ์ยื่นคิ้วให้คำตอบนั้น ขณะที่ท่อนเพลงสุดฮิตของวงเกิร์ลกรุ๊ปยุค 90’s แวบเข้ามาในหัวสมอง

‘แล้วฉันเลือกอะไรได้ไหม เลือกให้เธอไม่ไปไม่ได้หรือเปล่า...’

3

เจ้าสาวย้ายเข้าเรือนหอ

การตักบาตรครั้งแรกในรอบห้าปีของภาว์ฉวีเสริจสิ้นไป
ได้ด้วยดี แม้จะติดท่าทีงกๆ เงินๆ ไปบ้างเนื่องจากหลงลืมขั้นตอน
ปฏิบัติในการตักบาตร แต่ก็มีवादฟ้าคอยช่วยคอยบอกอยู่เป็นระยะ
บอกไปก็เข้าไป จนเขารู้สึกอายนและหงุดหงิดในเวลาเดียวกัน

“พี่ก็มขับรถเข้าไปที่บ้านได้เลยนะคะ เดี่ยววิวซีจักรยานตาม
ไป”

หญิงสาวบอกกับว่าที่สามี พร้อมหอบหิ้วตะกร้าข้าวของไปยัง
รถจักรยานอีกคัน

“จะซีไปทั้งที่ข้าวของพะรุงพะรังแบบนี้ได้ไงวิว เดี่ยวก็ล้มปาก
แตกพอดีหรืออก เขามานี้ให้หมดเลย พี่เอาขึ้นรถไปให้เอง”

ภาว์ฉวีฉวีหันหน้า อุดไม่ได้ที่จะตรงเข้าไปตึงข้าวของสัมภาระ
ต่างๆ มาจากยายจอมแสบ ซึ่งลำพังตัวก็เล็กจนแทบเอาจักรยานคัน
ใหญ่ไว้ไม่อยู่ ไม่รู้ทำไม ทั้งที่ตอนนีเขาคควรเกลียดน้องสาวนอกไส้คน
นี้แล้วแท้ๆ แต่เขากลับรู้สึกแบบนั้นไม่ลง

“มันคงเป็นความผูกพันแบบพี่น้อง ที่เรามีให้ยายวิวมาตั้งแต่เด็ก
ละมัง”

ชายหนุ่มคิดในใจ ขณะนำตะกร้าข้าวของทั้งหมดมายัดใส่ไว้ใน

ตัวอย่าง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสทปนบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า

แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

e-mail : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com